

[Justitsministeren]

med at vi bruger så kæmpestore ressourcer på behandlingen af ansøgninger fra en stor og stigende gruppe af ansøgere, der ikke falder inden for flygtningebegrebet. Det er derfor, jeg ikke synes, at man helt kan forbigå den bekymring for et sammenbrud i asylprocedurene, der kommer til udtryk fra alle lande, uanset hvilken partifarve landenes regeringer har.

Jeg synes, det er en problemkreds, som man bør beskæftige sig med og også bør forholde sig til i Socialdemokratiet.

Vi er ganske enige om, at mennesker, der f.eks. er i social nød, kan være i en dybt alvorlig situation, og at deres problemer på mange måder kan sammenlignes med problemerne for dem, der flygter f.eks. af politiske årsager. Men her må vi jo gøre op, at vi ikke igennem vores asyllovgivning kan løse verdens fattigdomsproblemer; den mulighed er ganske enkelt ikke til stede; her kræves der andre midler. Det er også derfor, jeg i debatten gennem den seneste tid har peget på, at jeg gerne så, at man diskuterede ulandspolitik, udenrigspolitik, flygtningepolitik i en noget tættere sammenhæng, end man måske har gjort tidligere.

Fru Dorte Bennedsen tog også fat på den debat, som jeg også selv har bidraget til, om bl.a. de facto-begrebet. Jeg er enig i, at der ved siden af konventionsflygtninge må være en adgang til at kunne give opholdstilladelse f.eks. i særlige humanitære situationer, i andre situationer. Det er et system – som fru Ebba Strange også var inde på i sit indlæg – man kender i de fleste vesteuropæiske lande, om ikke dem alle.

Det, jeg blot har lagt op til i debatten, og som jeg følte kunne være værd at diskutere – og det er noget, vi kan vende tilbage til senere på året – det var spørgsmålet: ingen tvivl om flygtninge, som er flygtninge efter konventionen. Det er klart, at Danmark dér har en forpligtelse, og den forpligtelse skal vi selvfølgelig tage dybt alvorligt.

Der er heller ikke nogen tvivl om, at vi ved siden af konventionsbegrebet skal kunne have en adgang til at give opholdsgrundlag af nogle af de andre årsager, jeg har været inde på. Men her kunne man jo overveje – som man kender det nogle steder – et særligt kvotesystem, hvor man sagde: Jamen vi giver os selv en adgang til at give en opholdstilladelse i Danmark af bestemte årsager, som Folketinget så selvfølgelig skal fastsætte. Det er alene den diskussion, som jeg synes er værd at tage.

Fru Dorte Bennedsen var også inde på forholdet omkring de statsløse palæstinensere, og fru Dorte Bennedsen havde det synspunkt, at her burde man kunne give en de facto-status. Her må jeg altså rydde den misforståelse af vejen, at det er Justitsministeriet eller mig, der tager stilling til, om der gives de facto-status.

Det er jo i første instans Direktoratet for Udlændinge og i anden instans Flygtningenævnet, der tager stilling. Det, vi så kan tage stilling til, når der er truffet en beslutning om flygtningestatus, er, om der er grundlag for at give en særlig humanitær opholdstilladelse. Sådan er reglerne, og de er fastsat i loven.

Jeg vil også godt understrege, at vi ikke i nogen af de tilfælde, der drejer sig om statsløse palæstinensere, har accepteret det tålte ophold. Jeg har for kort tid siden bedt om at få en status over, hvordan sagerne stod i forhold til de statsløse palæstinensere, som jo er en meget stor gruppe i asylcentrene.

Den undersøgelse, som jeg lod foretage vedrørende status for sagerne om statsløse palæstinensere, viser, at ingen af de palæstinensere, der opholder sig på asylcentrene, har overskredet en udrejsefrist, uden at der er taget skridt til at udsende dem af landet. Jeg erkender – det viser også en gennemgang af alle sagerne, som jeg har modtaget – at nogle af sagerne har taget meget lang tid, men det hænger jo også sammen med, dels at der kan være særlige omstændigheder, dels at der jo også er en række ankeligheder i vores system.

Jeg er i øvrigt indstillet på, såfremt Retsudvalget måtte ønske det, at give en lidt nærmere orientering om situationen for så vidt angår de statsløse palæstinensere.

Det er sådan efter vores lovgivning, hvad jeg også præciserede for nylig, da jeg var indkaldt til samråd i Retsudvalget, at enten opnår man et opholdsgrundlag som konventionsflygtning, som de facto-flygtning eller med en særlig humanitær opholdstilladelse, eller også sker der udsendelse af landet. I så fald meddeler man en udrejsefrist, hvorefter de pågældende er forpligtet til selv at rejse, og gør de det ikke, sker udrejsen ved politiets foranstaltning. Vi har altså ikke efter dansk lov – og jeg mener heller ikke, vi bør have det – et særligt tålt ophold, hvor mennesker er her i landet, uden at der er en egentlig opholdstilladelse.